

N° 81. Landsstingets Forhandlinger.
 1241 den 2den Dec. af Lov medskyldig, som maasse tigger og beder ham om at betale sig og saaledes at foretage en Handling, som Straffeloven forbyder, skal have Lov til at beholde de Pengé, han paa denne Maade faar, at man altsaa i civilretlig Henseende ikke skal kunne gjøre Noget ved ham. Det er endogaa et Spørgsmaal, som i den senere Tid er blevet reist, om det ikke maatte være en ligefrem Følge af Straffelovens Regel, at saadanne Betalinger maatte tilbagegives, selv om der ikke udkommer nogen Lov derom. Dette Spørgsmaal er blevet opkastet, idet man har ment, at Straffelovens Regler om Meddelagtighed maatte føre til, at den, der under disse Omstændigheder modtog en Betaling, maatte siges at gjøre sig medskyldig i det ulovlige Forhold, saa at han ikke kunde beholde, hvad han paa denne Maade havde tilbendt sig. Spørgsmaalet er blevet opkastet i Anledning af en Afgjørelse af Høiestret i den middelfartste Sag. Jeg vil nu ikke sige, at dette er berettiget, men blot fremhæve, at det alligevel er en Ting, der ligger saa nær ved den gjældende Retsskuelse, at det Spørgsmaal kan opstaa, om en saadan Betaling er gyldig, selv om vi ikke faae denne Lov. Nu er der dernæst en anden Betragtning, som jeg i Dieblirket vil henlede Opmærksomheden paa, og det er mine Herrer, den, at De maa huske paa, at det her ingenlunde er nok, at man veed, at der er Noget i Veien eller Egnende. Jeg fremhævede udtrykkelig for, og det maa man fastholde, at den Tilbagebetaling, der her er Spørgsmaal om, kan ikke gjøres gjældende mod en Mand, blot fordi han har vidst, at den Vedkommende var insolvent, eller endog blot fordi han har troet, at han var insolvent, men kun i de bestemte Tilfælde, som § 24 opstiller, og i saadanne Tilfælde, som kunne stilles ganske i Klasse med dem. Der foredras altsaa, at man skal være vidende om bestemte Omstændigheder, som indicere Falliten som nær forestaaende, at man skal være vidende om, at den Paa gjældende har standset sine Betalinger, eller at

41de Møde. Ordentlig Samling, 1871.
 om Konkurs m. m. 1242
 en Kreditor har rekvireret Fallit, være vidende om, at han i 3 Aar har opgjort sin Status med en stigende Underbalance, der nu er steget til 30 pCt. Det er disse Omstændigheder, man skal være vidende om, eller andre Omstændigheder, som i Bægt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Fallitten er overhængende, kunne sættes ved Siden af dem. Kun naar saadanne Omstændigheder ere tilstede, er det, at Afkræftelsen skal kunne finde Sted, og jeg tror ikke, der kan være mindste Tvivl om, at vore Domstole ville være meget varsomme i saa Henseende. Man behøver sandelig ikke at frygte for, at vore Domstole skulle hengive sig til løse og fantastiske Formodninger. Jeg tror snarere, at den Fare, der vil ligge for, er den, at Domstolene skulle være for utilbøielige til at anvende Bestemmelsen, at de ville kræve for Meget til Støtte for, at det skal kunne siges, at Vedkommende har været vidende om Fallitten, men man behøver sikkert ikke at være Frygt for, at Domstolene ville gjøre sig skyldige i nogen letfindig Omstøden af Retshandeler eller være stærkt tilbøielige til at bruge denne Paragraf. Det er altsaa kun ved disse Begrænsninger, som jeg her har fremhævet, at den omtalte Paragraf bliver anvendelig, og jeg vil altsaa nu blot henstille til Thingets Overveelse, om man vil optage en saadan Regel, eller om man ikke vil optage den. Hvis man ikke vil optage den, maa man gjøre sig forsikkelig med, at man er ude af Stand til at forhindre det Forhold, at en Fallent de sidste Dage før han gaar fallit, anvender de sidste Midler, han har under Hænde, til at betale en enkelt Kreditor ned. Det er jo ingenlunde Tilfældet, at det alene er Credytsjæld, som der her vil blive Tale om. Nei, Fallenten betaler dem, der staa ham nærmest, dem, der presse ham stærkest, og true ham mest, saa at det aldeles ikke stiller sig saaledes, at der kun er Tale om enkelte Fordringer, som han ved sin Uret føler sig særlig forpligtet til at betale. Det er virkelig alle de Fordringer, som blot blive